

Vise din lut

În urmă cu 40 de ani, Bârsa era un centru de ceramică recunoscut în România.

Etnograful apreciază că acesta era singurul centru de ceramică roșie nesmălțuită care făcea forme și ornamente tipice sau apropiate de cele romane. Era vorba de o tehnologie veche, respectată de ultimii olari care au lucrat aici, în Bârsa.

În 1960, Faur Teodor bătrânul și Faur Teodor fiul lucrau ceramică roșie nesmălțuită într-o gamă foarte mică de produse: cânti, oale de lapte, căntuțe, oale de pomană și ulcioare.

Coborând în timp, aflăm de la bătrânii din sat că, în jurul anului 1940, existau aici 15 olari care lucrau. Numărul lor scăzuse de la 30 de familii, cât erau cu doar 20 de ani în urmă.

Astăzi, meșteșugul olăritului în Bârsa este aproape uitat.

Meșterii au murit fără a avea cui să transmită priceperea cu care au fost hărăziți sau pe care si-au format-o în anii în care au stat aplicați asupra roții.

Și poate ar fi fost de tot uitat dacă nu ar fi existat profesorul Ioan Godea și soția sa, paznici și păstrători ai unei obiceii ce se încăpățânează să nu moară, ba chiar încearcă, tot mai puternic în ultimii ani, să renască.

Ei și-au construit, cu o migală demnă de o astfel de cauză, într-un loc care pentru cel neavizat ar putea părea uitat de Dumnezeu, o oază în care nestemate de artă populară adevărată se alătură firesc.

Obiecte de uz casnic folosite în gospodăriile țărănești în urmă cu zeci sau sute de ani, ceramică din toate colțurile țării și ale lumii, obiecte decorative meșterite în Harghita sau Covasna, în Siseștiul de Mehedinți sau în Costeștiul Argeșului, în Maramureș sau Guroimplu casa și curtea celor doi.

Un muzeu țărănesc perfect integrat, cum rar mi-a fost dat să văd prin locurile prin care am umblat.

Nimic nu este Kitsch, nimic nu este contrafăcut, nimic nu este alăturat nefiresc sau cu prost gust.

Senzația pe care am avut-o vizitând "muzeul" profesorului Godea a fost aceeași pe care am avut-o vizitând Muzeul Satului din Sibiu.

Cu un entuziasm și o energie ce-i ascund foarte bine vârsta, profesorul Godea încearcă de cațiva ani să reinvie obiceiul olăritului în Bârsa:

"Ceramica nesmălțuită se produce în multe centre de olărit din România: la Găleşoia, la Sisești, la Săcelu-Maramures, la Costești, în Arges. Însă nicăieri în țară nu s-a produs vreodată o ceramică de un roșu intens cărămiziu, așa cum s-a făcut la Bârsa. În continutul argilei de aci sunt foarte mulți oxizi fieroși. Arderea se face la 700-800 de grade, timp de 18-20 de ore. Stratul de lut incepe de la cel mult 70 de centimetri și este foarte curat, fapt ce face din olărit o practică la îndemână în aceste locuri".

Tentat de ideea reinvierii acestei "mărci" originale a locului, profesorul Godea și soția sa au cumpărat o gospodărie în care au amenajat un adevărat atelier de olărit, utlat cu toate cele necesare, de la vâlturnie de mărunți lutul pană la cele două cuptoare de ars, unul tradițional iar altul modernizat cu un sistem de control al temperaturii. Refacerea centrului de ceramică de aici a fost o chestiune de pasiune a profesorului și a soției sale:

"Mi-am imaginat că voi găsi în Bârsa tineri, copii dornici să învețe meșteșugul. Spre marea mea părere de rău, nu am văzut nici un imbold. Mai trist este că nici școala, nici primăria nu s-au implicat. Există la ora actuală părerea că acest meșteșug este depășit, că este o meserie murdară și prost plătită. Cred că adevărata problemă este alta: ca orice meșteșug, și olăritul presupune o preocupare constantă. Perfecțiunea nu o vei atinge aici nici într-o lună, nici într-un an, ci doar în doi sau trei. Sau poate niciodată..."

Profesorul îmi povestește toate încercările pe care le-a făcut pentru a găsi oameni interesați să învețe olăritul, încercări care au eșuat rând pe rând. Îl văd entuziasmul, energia debordantă și nu pot să nu recunosc în el un luptător. Un luptător ce se recunoaște învins într-o bătălie. Nu însă și în război.

"Deci, n-am reușit să reinviu ceramica de Bârsa. Am făcut însă o presă care urmează să producă ghivece de flori de mărime medie, obiecte strict funcționale cerute tot mai mult în România. Geograful Bârsan avea o teorie, superbă după părerea mea, care spunea că nu poți cunoaște un popor decât prin uneltele și prin produsele muncii omului. La ora actuală, preocuparea pentru domenii absolut colaterale ocupațiilor de bază sau secundare dintr-o anumită zonă este teribil de mare. Se reliefează părerile de mâna a doua, mesul pieței, produsele colportate din Orient sau Occident. Îmi pare rău să spun, dar nu există un minim de preocupare pentru lucrurile ce ne sunt specifice și care ne-ar putea aduce beneficii enorme".

Am plecat de la profesorul Godea, în seara liniștită de septembrie în care reușisem, în sfârșit, să-l cunosc, nutrind păreri contradictorii.

Știam mai de demult de încercările lui și mi-l închipuiam un visător, un personaj poate cu capul în nori, un naiv ce își cheltuie banii strănji cu greu prin alte țări pentru a reinvia o himeră.

Tot ce am discutat cu profesorul contrazice imaginea ce mi-o formasem.. Și totuși, tot mai cred că în acea seară de septembrie am cunoscut un visător. Un altfel de visător...

DRAGOȘ BUNOIU
„Banatul” University Timișoara

Stări muzicăr iz Burse

Ne insistirajuci na opravdavanju svog očekivanja da se ipak malo više razlikujemo, dolaskom u rumunsko gradove Sebiš i Bursu bio sam potpuno razuzoran samopriznavanjem suprotnog. Sličnosti u svim segmentima života su više nego očigledne. Pretpostavljam da bi i sličnosti u nekim jako pozitivnim i dobrim aspektima naših života bile velike. Pretpostavljam.

Grec Avram je rođen petog februara pre sedamdeset i sedam godina i živi u Bursi. Nedugo nakon što sam ga upoznao prekinuo je kuvanje paradajza da bi mi otepeao omiljena melodiju. Naknadno sam posumnjao da mu je ta omiljena jer sam zajedno sa njim uživao i u narednih desetak pesama. Pretpostavljam da se u svim zemljama žene mršte kada muzevi prekidaju posao da ne vreme utrošili na neki užikat. Njegova se mrštila ali je na kraju ova sedamdesetdvođodisnjakinja zapevala zajedno sa mužem a zamalo i sa nama jer malo je nedostajalo da velika želja za učestvovanjem u ovom improvizovanom performansu prekoraci moje nepoznavanje rumunskog jezika.

Pesme koje peva Avram su nostalgične, autentične priče o sudbinama ljudi, ljubavne pesme o čežnji koje su od početka do kraja nabijene emocijama. Njih dvoje su u mladosti vrlo često zajedno pevali.

Avram je počeo da peva kada je imao četiri godine a kasnije kao policajac pa ni do dan danas nije realizovao svoju dugogodišnju želju da objavi stotinak svojih pesama i da realizuje sopstveni šou na televiziji ili radiju. Već kao četvorogodišnjaci su rado i često pevali a imali su sposobnost da napamet nauče pesme koje su samo jedanput čuli. Samouk je i u njegovom pevanju su najviše uzivali prijatelji u kafani i na zabavama. Verovatno odatle i njegova asocijacija na priču kako ni žaba ne moze da krekeće kada joj je suvo grio.

Kada je bio mlad bilo je zabranjeno pevanje u centru grada a ako je pak tihno pevusho vracajuci se kući, prozori na kućama su se otvarali jer su ljudi zeleli da čuju i vide ko to tako lepo peva. On i danas peva te pesme na autentičan način kako su se i ranije izvodile. Poslednja mu je želja da snimi za života pesme koje se više nigde ne izvode .

Toga dana sam obišao i grmčarsku radionicu starog profesora loana Godee, njegovu kuću u Bursi koja više podseća na muzeu i posle posete baki naše drugarice iz tima vratio se u Sebiš sa novim iskustvom i utiscima.

Mnogi mladi ljudi iz raznoraznih razloga ne uspevaju da realizuju svoje kvalitete u zemljama kao što su Srbija i Rumunija. Iluzomg je govortio kako je Grec Avram sa ovoliko godina talentovan ili veliki muzički potencijal. Isto tako ni njegove želje ne spadaju u naučnu fantastiku. Ipak, još nisu ostvarene i on sa sedamdeset sedam godina ali dečakaćkog pogleda i dalje mašta i planira kako bi realizovao svoju davnašnju zelju.

Uplašio sam se pomisli da Avram i njemu slični sa obe strane granica naših zemalja predstavljaju metaforu nastojanja zemalja u tranziciji, nikada ostvarenih snova. Ipak su i dalje na ovim prostorima vrlo često želje u skladu samo sa individualnim mogućnostima, društvu i država mnogo kasne za kvalitetima talentovanih pojedinaca. Strašno bi bilo ukoliko bi sadašnji klinici na isti način otvoreni očiju sanjali i dočekali starost sa istim i dalje nerealizovanim težnjama.

Dolazim iz grada u kome su svi rečni mostovi bili porušeni ali koji je očuvao sve one druge mostove koji se nikako ne mogu uništiti. Jednim od tih mostova sam i ja došao, dokaz da postoje je moj boravak u rumunskom mestu Sebiš.

Medutim, kao i u većini zemalja u tranziciji i ovde postoji mnogo kontradiktornosti. Ako kultura postoji, potrebno je dobro je potražiti jer i dalje dominira vrlo snažnan i brojan svet mediokriteta koji uporno ne doživljava kulturnu metamorfozu. Pitam se da li će večiti izgovor biti zaostavština iz prošlosti, siromaštvo, neorganizovanost, konfuzija, beg od realnosti i zdravog razuma? Cela populacija treba da snosi odgovornost za sve što se dešava njenoj državi, porodičama, kulturi. Sve je povezano, propast jednog vodi u ponor onog drugog i tako redom.

Kultura prelazi granice bez pasoša, ne treba joj viza i ukoliko je snažna i zasnovana na stabilnom drzavnom sistemu eliminiše sve štetne nuspojave koje joj se prepreče na putu. Pronalaženje sličnosti u različitim kulturama i uživanje u različitostima je prelep cilj koji je moguće realizovati samo u situaciji ukoliko kultura uopšte postoji. Samo na prvi pogled, ne upostiti se u borbu protiv antikulture znači ne dovoditi svoj život u opasnost. Ojačati prave vrednosti treba brzo i efikasno da ne bi ostale kao nedosanjani san sada već zaista vremenšog Grec Avrama. Zato, nasuprot sadašnjem stanju stvari, CARPE DIEM, this is the moment !

ORAN TRAJKOVSKI
Novi Sad School of Journalism

FĂNTÂNILE EUROREGIUNII Între tradiție, nevoie și cultură

Am sosit la Sebiș, în Zona Zarandului în urmă cu 5-6 zile, iar privirea curioasă de jurnalist au atras-o fântânile de aici care au aceeași poveste și aceeași râni ca și cele de la mine de-acasă – din Voivodina.

Este dovedit că fântânile au aceeași vechime ca și omenirea. De ele se leagă nenumărate legende și povești. Nu au fost oculte nici de către poeții populari, călătorii, îndrăgostiți și nici de cei dezamăgiți. Au fost săpate pretutindeni și în diferite feluri. Au purtat și diferite denumiri care au exprimat nume de sfinți, de oameni, de locuri, animale, de profesii și chiar de mași.

În folclorul popular fântânile și izvoarele sunt foarte adânc înrădăcinate. Astfel la Sebiș am găsit un cântec popular consacrat apei: „Un izvor eu i-am făcut / La Maria de pe deal / Să bea apă minunată / Limpede – cristal”...

Cântecele similare, având fântâna ca tematică le găsim și în folclorul românilor din Voivodina. Unul dintre cele mai vechi cântece este „La bunaria la Țiripaia”: „La bunari la Țiripaia / Ș-adapă Simonarii / Nu-i adapă de sătoș”, / Ci-i adapă de fâloș”...

Poveștile pe care le poartă în sine fiecare fântână păstrată până în zilele noastre este totodată și o poveste a identității noastre ce se oglindește în apele lor limpezi. Cu fiecare fântână distrusă este ștearsă și o pagină a istoriei. Și unele și altele vorbesc clar despre noi, căci așa cum ne comportăm față de ele, ne comportăm și față de viitorul nostru.

În rândurile care urmează voi enumera câteva fântâni și izvoare caracteristice din Zona Zarandului și din Banatul sârbesc. Unele din ele își îndeplinesc funcția și astăzi, pe când altele au rămas doar subiect al poveștilor. Dacă trebuia așa să fie sau dacă omul și-a amestecat degetele sale distrugându-le, decideți singuri.

Fântâna boilor din Buteni, construită în timpul românilor pe un deal numit Barda. Ea alimentează cel mai mic rășor din lume, cu numele de Adjeag, care are lungimea de 470 metri.

Fântână crucii, a fost construită în urmă cu vreo trei secole, la unul din hotarele satului Slatina de Criș, de către Moneasa, spre folosință drumetșilor și animalelor.

Cea mai veche fântână din Sebiș a fost construită în urmă cu 700 de ani, de către locuitorii satului Mizocra. Fiind în apropierea Deznei și având apă foarte bună și rece, Cotele Waldstein, din Viena, noul proprietar de domeniu al Cetății Dezna, a hotărât să-și facă o reședință de vară la Sebiș, lângă această fântână, pentru a-și păstra în această apă prada vânată. În anul 1974, printr-o hotărâre greșită a primăriei din Sebiș, fântâna a fost acoperită cu moloaz.

Fântâna lui Andrei se afla în dealul Ciortac de lângă Halmagiu, care de fapt, este un izvor aproape în vârful dealului, construit cândva de un oarecare Andrei din satul Bănești.

Fântâna trenuțului este situată la Sebiș la punctul numit Strântură. În acest loc locomotivele cu nume istorice (Horea și Avram Iancu) se alimentau cu apă. Acolo oprea trenul în decor și după o pauză de 8-10 minute pleca spre Dezna și Moneasa. În zilele de sârbătoare o bună parte din populația Sebișului și a satelor învecinate se îndrepta spre Feredeul Moneasa. Seara, trenul îl aducea acasă. Astăzi nu mai există nici fântână și aici nici tren.

Gura de Vâlcea sau *Izvorul de la Căptâlanu*, un fir de apă curgător printr-un teren subteran calcaros, important din punctul de vedere al apei bune și din care se formează principalul șuvoi al Vaii Râșchirata, apoi Valea Zugăului care se vărsa în Valea Deznei. Există intenții de folosire în interes industrial de imbutelire a apei plate.

Pentru că majoritatea localităților românești din Banatul sârbesc sunt așezate în partea de șes a acestei regiuni, a fost foarte ușor de a se construi fântâni, astfel că fiecare localitate se bucura de acest dar al naturii. Pe lângă fântâna menționată în rândurile de mai sus, care a servit cântărețului popular drept inspirație pentru a-și exprima cele mai profunde sentimente, mai întâlnim și o mulțime de fântâni cu o tradiție foarte îndelungată. Aceste fântâni vorbesc despre obiceiurile și deprinderile noastre în decursul istoriei.

Cele mai cunoscute fântâni sunt fântânile din localitatea Vladimirovaț – Petrovăsăla. Având un acoperiș în formă piramidală, le mai numesc și *Piramidele Banatului*. Datând de prin secolul al XIX-lea, reprezintă o adevărată bogăție și raritate și o adevărată atracție turistică.

Fântâna Fetei, aflată în localitatea cu același nume care face parte din parcul național Dunele de Nisip ale Deliblatii, cunoscutul deșert din inima Europei, este știută după legenda fetei care din pricina dragostei interzise s-a înecat în ea. Din păcate și această fântână, ca și multe altele, este astupată.

Localitatea Alibunar poartă numele după legenda despre un turc Ali care de asemenea și-a sfârșit viața tragic în apele adânci ale unei fântâni, al cărei loc nu este cunoscut.

Acest text poate fi doar un punct de plecare pentru un studiu mai larg despre rolul fântânilor în dezvoltarea acestei regiuni în ansamblu. Poate că într-o bună zi, când vom șterge și frontierele dintre noi, fântânile ne vor răcori în drumul nostru spre Europa.

Sau poate că drumeții europeni vor dori să se răcoarească în drumul lor către noi.

VALENTIN MIC
Casa de Presă și Editura "Libertatea"
Pancevo

Pollution Impact

The pollution of the environment is and will be one of the biggest problems of the society where we live in. Because of the economy, in some countries very advanced, the pollution reached to the maximum level. Instead of becoming a civilized society, which protects the nature and the environment, we are destroying them, challenging not only the collapsing of the whole ecosystem but in the same time our "death" as a civilization.

Of course that there are nongovernmental organizations which are militating for the protection of the environment and are totally against this "effect" named pollution. But it is also need for a small help from the authorities.

For example, in Paris and in London there is a big diminution of the pollution, because the people discovered that their lives were included in that "pollution game".

After the experts opinion in environmental problems, there are many kinds of pollution, all these affecting peoples lives and implicit fauna and flora. Many rare animals are on the way to disappear, or they are already extinct. All these because of the negligence of the human kind. The destruction of the forests (especially tropical forests) may have a lay waste effect for the entire humanity.

Each area has its own administrative problems. Not even the small part from Tara Zarandului, which includes the town Sebis and Barsa village did not got rid of these problems. The huge garbage pit, which is between those two places, is demonstrating this. After a study in the area, I had the bad nuisance to feel the horrible stench which the garbage pit was (and still is) emanating it. It is a real danger for the population on the area and also for the fauna from Crisul Alb. This river is placed at a couple of hundred meters from this garbage pit. Every day there are devastated between 80 and 100 cube meters offal's, proceeded from the furrriers private companies from Sebis.

The strange part is that nobody looks this problem seriously. From unofficial sources I found out that the two town halls, from Sebis and from Barsa, were in contradiction. Each of them was admitting that the garbage pit is not on their territories. People from Environment Protection had investigated the affected ground, but the local authorities received only a warning and the prohibition to diverse offals to the garbage pit. Nobody cared about this warning and the pollution persists till now. Of course the situation gets worsen each day.

The underground from the area is very affected and the water spring, that feed the fountains, became impossible to drink. At a couple of hundred meters from this huge garbage pit it is also the Brick Factory from Barsa where many people are working to earn their living. The private company which bought this factory is obliged to spend monthly around 10 millions lei (aprox.300 euros) to secure the water for the workers. After the infiltration of the offals in the underground, the fountain, that is in there, was polluted.

As for sonorous pollution, this is on the entire planet. This pollution can bring about very serious hearing problems. The admitted limit in decibel, which the human ear can tolerate, is 100 decibel.

Air and atmospherically pollution has negative effects on human body, through the injurious gases. These gases are proceeding from cars (noxious), great industrial factories producing of chemical fertilizer, industrial petrol processing, metallurgical industry and others.

The destruction of the ozone layer is a consequence of the atmospheres pollution.

These can get in the end , if the pollution continues, to the death of the planet. Also the water is polluted with dangerous substances for the people's health and even the pollution with radioactive substances (uranium). Seas and oceans water is very polluted with hydrocarbons. To the waters surface it is forming a film of hydrocarbons which does not permit the complete oxygenation of the water. Also the photosynthesis process is very much slowed.

Laura Brihan
Center for Journalism Sebiș
►Pg.4

Meseria, bat-o vina!

Fiecare din noi se gândește, la o anumită vârstă, la „ce vrea să se facă atunci când va fi mare”.

De la constructor la medic, de la ospătar la politician, toți vrem să avem un loc de muncă după terminarea liceului sau a facultății.

Există, la momentul actual, patru modalități „oficiale” de a-ți găsi un loc de muncă: urmărind ziarele de mică publicitate, contactând agențiile de recrutare, utilizând internetul sau, mai nou, participând la job-shopurile organizate de mai multe instituții sau societăți comerciale.

De cele mai multe ori însă, aceste metode nu oferă satisfacție celor care își caută de lucru.

De exemplu, o tânără din Sebiș, absolventă a Universității „Babes Bolyai” din Cluj-Napoca, secția „Studii europene”, a încercat până acum de nenumărate ori să-și găsească un loc de muncă prin aceste metode.

„Am contactat o agenție de recrutare – afirmă ea - de la care am primit un răspuns prin care mi se spunea că în cazul în care va fi ceva disponibil, mi se va oferi un post în domeniul meu, asta după ce în prealabil mi s-a luat un interviu telefonic. Am citit și ziarele cu anunțuri de mică publicitate, am dat câteva telefoane, dar în marea lor majoritate, una din condiții este permisul de conducere. Tocmai de aceea de curând m-am înscris la școala de șoferi, pentru că altfel nu se mai poate”, povestește D.H., tânăra absolventă.

Pe lângă acestea, există și alte modalități de a găsi un job, modalități ce par mult mai rezonabile, deoarece sunt mai „sigure” în sensul în care cel testat este aproape sigur că va fi viitorul angajat.

De exemplu, „sora mea lucrează la o firmă de renume în telefonie, așa că am luat <Pagini Auri> și am contactat multe firme prin această modalitate. De asemenea, am fost Asistent Manager la acea companie timp de șase luni”.

Acesta este cazul unei tinere aflate în căutarea unui loc de muncă.

Mii de absolvenți au puține șanse de a-și găsi de lucru.

Acest lucru se datorează numărului mare de firme ce oferă posturi doar celor cu experiență în domeniu.

Atitudinea este clar în defavoarea tinerilor, care, în marea lor majoritate, vor trebui să se multumească cu o angajare ca ospătar, barman sau ceva care nu este în „aria” lor.

Acest fenomen nu este specific României; asemenea lucruri se întâmplă, în general, în regiunea DKMT, în țările foste comuniste.

Un tânăr din Novi Sad a confirmat acest lucru:

„Absolvenții nu prea își găsesc de lucru la noi, deoarece angajatorii nu oferă condiții foarte avantajoase decât celor cu o bogată experiență. În afară de mine, nu este și cazul meu, fiindcă eu mi-am găsit relativ repede un loc de muncă la un post de radio, atunci nou înființat”.

Din nefericire, sistemul democratic balcanic nu funcționează așa cum trebuie și tinerii trebuie să folosească o serie de metode „neconvenționale” pentru a putea lucra în domeniul lor sau măcar într-unul apropiat studiilor lor, cum ar fi deja binecunoscuta metodă a „pilelor”.

Prietenul cel mai bun, tatăl sau mama, părinții unei cunoștințe foarte apropiate, unchiul, mătușa sau verișorii îi ajută pe aceștia să-și găsească un loc de muncă la firma sau societatea la care cei dintâi lucrează.

Uneori, pentru a avea un loc de muncă asigurat, tinerii recurg la metode și mai neortodoxe, cum ar fi „donarea” unei sume de bani în vederea siguranței angajării.

De multe ori, tinerele trebuie să facă față cu brio probelor de „aptitudini” ale angajatorilor, în marea lor parte persoane de sex masculin.

Contrar celor enumerate mai sus, tinerii absolvenți rămân optimiști, iar afirmația ce vine de la D.H. ne confirmă acest lucru:„Sunt optimistă deoarece mă consider o persoană destul de capabilă. Cunosc foarte bine limba engleză și calculatorul și, în plus, am experiență de Asistent Manager...”

DORIAN ZILLICH
„Tibiscus” University Timișoara

Calea spre divinitate

Legătura omului cu Universul este destul de abstractă și destul de complicată pentru a putea fi definită. De-a lungul anilor, sute de generații și-au demonstrat admirația față de religie, față de Dumnezeu, prin rugăciuni și diverse ritualuri. Credința oamenilor într-o forță supremă reprezintă calea spre un destin ale cărui taine încă nu au fost descoperite.

Religia fiecăruia dintre noi constituie un pas înainte pentru o lume mai bună și tolerantă. Divinitatea este simbolul unui tărâm al nemuririi, al iubirii față de sine, al încrederii, al prieteniei, al fĂgăduinței. De multe ori, suntem puși în situația de a depăși anumite obstacole ale vieții. Credința ne ajută să reușim. Viața este ca un trandafir peste ai cărui „spini” doar Dumnezeu ne ajută să pășim. Un mare poet francez spunea: “Trăiești dacă mă credeți! Nu așteptați pe mâine! Culegeți astăzi trandafirii vieții!” Echivalentul acestui citat în latină este “Carpe diem! Carpe florem! ”

În această lume plină de mistere, fiecare om este o enigmă. Dumnezeu ne dă puterea și curajul să-i descoperim sensul pe parcursul vieții și dincolo de moarte, în ceruri, în grădina Edenului. Credem în eternitate, în sufletul ce zboară dincolo de nori, într-un miracol pe care numai Dumnezeu poate să ni-l ofere. Trăim mereu cu speranța că într-o zi ”va răsări soarele și se strada noastră”. Zi de zi încercăm să lăsăm supărăriile în trecut și să primim cu optimism spre un viitor mult mai bun și plin de bucurii, dragoste, prietenie.

Un orizont larg ni se deschide în față ca un curcubeu ale cărui culori reprezintă fiecare parte a vieții noastre. Timpul se scurge încet ca nisipul unei clepsidre, însă viața ne lasă să descoperim fiecare taină a ei. Totul pare a fi o junglă, în care numai cel mai bun reușește să găsească ieșirea. Dumnezeu a zămislit pe acest pământ femeia și bărbatul, dragostea, iar oamenii trebuie să înțeleagă uniunea lor cu Universul, cu natura. Rugăciunile spuse în biserică reprezintă comunicarea omului cu Divinitatea. Oamenii au construit aceste locuri sfinte pentru a medita mai bine, în tăcere.

În orice spațiu din această lume există un astfel de refugiu al fiecăruia dintre noi. Nici în Sebiș, oamenii nu au uitat să meargă la slujbe sau să plece capul în fața altarului. Copiii, tinerii, oamenii în vârstă se roagă mereu pentru un trai mai bun, pentru o viață mai lungă și fericită. Clopotele bisericilor răsună mereu în acest oraș pentru a își chema credincioșii. Plini de modestie, oamenii își îndreaptă pasul spre tainicul loc al înțelepciunii. În Sebiș întâlnim oameni de religii diferite (romano-catolică, reformată, penticostală, etc). Cea ortodoxă predomină însă. Biserica ortodoxă a fost înființată înainte de 1500. “Un articol din revista *Biserica și școala* spune că parohia cea mai veche era cea din comuna Sebiș, înființată în 1542. Actual, Sebișul are două parohii, una dintre ele a fost înființată recent” spune preotul Beni Ioja. Relațiile etnice cu celelalte culte se bazează pe colaborare și stimă reciprocă. Preotul Beni Ioja își ține slujbele atât duminica, cât și atunci când sunt sărbători sau ori de câte ori este nevoie. Biserica romano-catolică își primește, de asemenea, enoriașii. Aproximativ 120 de persoane din Sebiș sunt romano-catolice. Preotul acestei biserici este Petru Stoianovici de la Șilindia.

Toate aceste locuri sfinte își îndrumă credincioșii spre calea cea dreaptă și lasă deschis drumul speranței.

CORINA LILIANA BLIDEA
“Tibiscus” University Timișoara

